

Ти з нами, наш Кобзарє

За фахом - вчитель, а в душі - поет,
Хоч нікому він не догоджас,
Його талант - надійний амулет,
А слава меж уже давно не знає.

Тетяна КОРНІЙЧУК.

Добрим наставником молоді й старших був наш колега, земляк, поет-гуморист Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ. Ось уже п'ять років, як не стало людини, яка знаходила мудре, жартівливе, інколи й колочє, але підбадьорливе слово. Він із нами жив, творив, навчав у школі дітей, горів життям. Воно було повне енергії, натхнення, незакінчених справ.

Це Леонід Куліш дослідив й описав походження назви села Кричильськ. Його легенди: «Синій вир», «Мшані кладки», «Погоня», «Турово», «Русявка», «Дівочий брід», «Кара сину», «Корабельське», «Гало», «Чи був шведський король у Кричильську?» - не можна забути. Це історія нашого краю, багатий народознавчий матеріал для використання на уроках і класних годинах.

Леонід Зіновійович завжди залишався душею колективу. Його прихід в учительську піднімав настрої засмученим. Він складав сатиричні рядки на ходу, чим дивував навіть тих, хто його прекрасно знав. Неодноразово пригадує випадок, коли мав їхати на курси підвищення кваліфікації. Кажу: «Зіновійовичу, їду на курси в Луцьк». А він у відповідь: «Якби макітра була людська, чого б поїхав він до Луцька?..». Без його дружніх шаржів-привітань не проходило жодне свято - ні 8 Березня, ні Новий рік.

Сьогодні з приємністю думаємо, що колега був шанованою Людиною в усіх селах не тільки району, а й за його межами. Досить часто телефонували: «Відпустіть Леоніда Куліша. Машина приїде за ним о ... годині». Нікому не відмовляв. Дарував свій гумор, яким жив усе своє життя. А вперше його твори надрукували, коли навчався в 9 класі (у 1959 році в Степанській районній газеті).

Тепер, згадуючи товариша, з великим сумом думаємо: «Як часто не вміємо цінувати те, що маємо». І вже коли втратили, то міркуємо, як можна було б цей дар використати в школі, селі. Це ж не треба ні в кого просити, щоб відпустили. Бери. Все на місці. Адже не завжди можна почути живе слово поета. Моя внучка приїхала на літо в гості. Вперше побачила Леоніда Куліша. Він зайшов у клас, де вона гралася. Радісно сказала: «Діду, це живий письменник!», чим дивувала поета. Адже бачила його лише на фотографії збірки гумору.

Ми ж усе життя спілкувалися з ним, а відповідної шани так і не проявили. Думали, буде з нами вічно живий. Але життя є життя. І, перебу-

ваючи на уроці на рідній Житомирщині дружини, його не стало. Саме почав рости як знаменитість, швидко видавалися його збірки. З 1990 року вийшло 27.

Вірш Леоніда Куліша «Кричильський вальс» став гімном с. Кричильськ.

**П'єз Горині воду золота веселка,
І роса на свіжих травах виграс.
Є на світі, є на світі гарні села,
А для мене найдорожче —**

то моє.

**Приспів:
Є міста, країни і столиці,
Де мене там ще ніколи не було,
Та чогось тут дома часто сниться
Мій Кричильськ, старе моє село.
Пам'ятаю я своє дитинство досі,
І кохання в серці перший**

ніжний щем.

**Ті тополі, і берізки русокосі,
І солодкі поцілунки під дощем.**

**Приспів:
По стежинах, де недавно
ми ходили,
Йшли до щастя чи вертали**

від біди,

**Наші діти, наші діти там лишили
Для своїх дітей уже свої сліди.**

Він лунає на всіх торжествах села. Пісня «Іхав Березень на возі» у виконанні харківської школярки в Токію виборола призове місце. Його перу належить і гімн школи. Музику до нього написав харківський композитор М. Ведмедєря.

**До тебе йдемо,
як до храму науки,
Тут наші надії і наші серця.**

**Приспів:
Тут вчилися батьки,
будуть вчитися внуки,
Кричильська ти школо,
кохана моя.**

**Всміхається сонце
і квіти довкола,
У посмішках юних так щиро цвіте.**

**Приспів:
В ялинках зелених
усміхнена школа,
Якої, здається, немає ніде.**

**Приспів.
Він мав дар побачити гумор там,
де інші цього не помічали. Умів пером вдарити по браконьєрах, висміяти керівництво. За що дуже його «поважали».**

І сьогодні хочу ще раз сказати всім: це був поет-гуморист, наставник молодих поетів, учнів, рецензент, просто людина! Талановита, працююча, інтелігентна, яка вистила трьох синів, пройшла випробування сільських буднів, життєвих негараздів.

То хто ж він, Леонід Куліш-Зіньків? Поет-гуморист, автор дитячих віршів, пісняр, краєзнавець, рецензент, публіцист? Усе. А якщо одним словом — то письменник. Талановитий, працюючий, якого не засмоктала в трясовину буденність. З повсякдення черпав насагу для творчості, пробуджував добрі начала в душах дорослих і малечі, некрикливим словом вчив любити свій край, рідну землю і народ незрадливою любов'ю.

Радує душу, що започаткували літературну премію ім. Леоніда Куліша. Її вперше вручили в рідному селі поета у 2009 році. Завдяки клопотанню колективу школи, перейменували вулицю, де він жив, на його честь, а на приміщенні закладу встановили меморіальну дошку з його барельєфом. Сьогодні ім'я Леоніда Куліша заслужено ставлять у ряд із найвідомішими українськими творцями художнього слова, насамперед у царині дитячої літератури.

Невблаганна смерть перекреслила всі творчі плани та задуми талановитого митця. Але пам'ять про видатного маестро гумору й сатири, визнаного класика дитячої літератури, пристрасного журналіста й краєзнавця Леоніда Куліша-Зіньківа житиме вічно в наших серцях. На думку спливають слова одного з поетів:

**Ваш погляд згадуєм. А вас нема.
Нема натхненника,
учителя і друга.
У нашій підсвідомості зима,
В серцях сумна, зимова завірюха.
Але при згадці висипає квіт,
Весняний сад поезії і слова.
І згадує, учителю, весь світ
Ваш усміх, крок,
і вашу щирю мову.**

**Микола ДОБРИДНИК,
заступник директора
Кричильської ЗОШ І-ІІІ ступенів
ім. Леоніда Куліша-Зіньківа.**